
Lene Cecilie Mathisen

MINNEORD

GURO LØVIK GOLL

Overlege, Revmatologisk avdeling, Diakonhjemmet Sykehus

Lene Cecilie Mathisen, overlege ved anestesivdelingen ved Oslo universitetssykehus, Ullevål, døde 8. januar 2018, noen dager før hun ville ha fylt 49 år.

Vi møttes da vi begge begynte å studere medisin i Oslo i 1988. Ganske raskt fant vi sammen i kollokviegruppe og forble venner. Lene var tøff, målrettet, energisk, skarp, saklig. Tidlig i studiet visste hun at det måtte bli anesthesiologi – faget uten dilling og svada. Hun ville være der det skjedde, være den første på åstedet og ta del der det hastet som mest. Som anestesilege ved Aker og Ullevål og etter hvert som seksjonsoverlege ved trykktanken sistnevnte sted fikk hun jobbe der hun trivdes aller best.

Hun hadde handlekraft og virketrang, overskudd og nysgjerrighet. Det meste falt henne lett, og hun hadde kapasitet til mye. Lene elsket å reise. Hun var sterkt engasjert i lokalpolitikken, for Høyre, og var i en periode vararepresentant på Stortinget. Hun tok helseadministrasjon ved Universitetssykehuset Nord-Norge og engasjerte seg i kvalitetsforbedringsarbeid ved Oslo universitetssykehus.

Alle de gode egenskapene som gjorde Lene til en glimrende anestesilege, kom også til syne da hun fikk sin alvorlige diagnose. Hun hadde en enorm psykisk styrke og voldsom viljekraft. Etter det første sjokket var hun fattet, nøktern, løsningsorientert og realistisk. Hun visste fra starten av hvor dette bar. Hun planla. De ti månedene hun fikk leve etter diagnosen, brukte hun og familien svært godt. De samlet gode opplevelser og minner sammen. Hun orket det utrolige, og vi fikk være mye sammen, også mot slutten da kreftene ebbet ut.

Vår siste tur sammen gikk fra Kreftsenteret til trykktanken på Ullevål. Hun trillet infusjonspumpen selv, gjennom velkjente korridorer hvor hun kjente alle snarveier. Vi så hvordan skrittene ble lettere og ryggen rakere da vi nærmet oss trykktanken. Med glød og innlevelse fortalte hun om tekniske løsninger, medisinske problemstillinger, arbeidsmiljøet, kampen mot et kvelende sykehusbyråkrati. Kamplysten og engasjementet lyste rundt henne. Dette var hennes sted. Her hørte hun til, og her ville hun helst ha arbeidet mye lenger enn hun fikk.

Jeg takker Lene for nesten 30 års vennskap. Vi har gått sammen gjennom studier og legelivet etterpå. Norsk anestesimiljø har mistet en kapasitet. Svein Arne, Sigurd, Mia og Victoria har mistet kone og mor. Sammenlignet med dette er tapet av en gammel venn nesten for en bagatell å regne – og likevel er det smertelig vondt.

Publisert: 19. mars 2018. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.18.0088
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 4. juni 2026.